

6.

MELYIK NAGY NEMZET AZ...?

Október 30., szombat délután

Isten megígérte [Izrael népének], hogy ha megtartják a parancsolatait, a legjobb búzát adja nekik, mézet fakaszt a sziklából, hosszú élettel ajándékozza meg őket, és megmutatja nekik szabadítását.

Ádám és Éva elvesztették az Édent, mert engedetlenek voltak, és az Úr megátkozta az egész földet a bűn miatt. De ha Isten népe követte volna a mennyei útmutatást, földje újra termékeny és szép lett volna. Ő maga tanította őket a talaj megművelésére. Együtt kellett volna működniük vele a helyreállítás munkájában. Az Úr irányítása mellett egész országuk szemléltető oktatást nyújtott volna a lelki igazságokról. Ahogy a föld a természet törvényeit követve feltárja kincseit, úgy kellett volna a népnek az erkölcsi törvénynek való engedelmességükkel az Atya jellemvonásait visszatükröznie. Még a pogányok is elismerték volna az élő Isten szolgáinak és imádóinak felsőbbrendűségét. – *Krisztus példázatai*, 289. o.

Hol találhatnánk nemesebb, tisztább és igazságosabb törvényeket azoknál az utasításoknál, amelyeket Mózes adott Izrael népének? Milyen más forrásból meríthetnénk erőt, és tanulhatnánk nemes elveket? Az embereket melyik másik könyv taníthatná meg jobban szeretni Istent, félni Őt és engedelmeskedni neki? Melyik másik könyv tár a kutató lélek elé magasztosabb ismeretet vagy csodálatosabb történelmet? Csak a Szentírás mutatja be tisztán a feddhetetlenséget, és mutat rá, hogy milyen következményekkel jár Jehova törvényeinek az áthágása. – *Counsels to Parents, Teachers and Students*, 428. o.

Az Úr nagy világosságot és kiváltságokat adott népének. „Lássátok, tanítottalak titeket rendelésekre és végzésekre, amint megparancsolta nékem az Úr, az én Istenem, hogy azok szerint cselekedjete az azon a földön, amelybe bementek, hogy bírjátok azt. Megtartsátok azért és meg-

cselekedjétek! Mert ez lesz a ti bölcsességeitek és értelmetek a népek előtt, akik meghallják majd mind e rendelkezéseket, és ezt mondják: Bizony bölcs és értelmes nép ez a nagy nemzet!" (...)

Mint nép Jézus Krisztus zászlaja alá kell állnunk. Istennek úgy kell magunkat odaszentelnünk, mint jól megkülönböztethető, elkülönült és különleges nép. Így szól hozzánk: „Hajtsátok ide fületeket, és gyertek hozzám; hallgassatok, hogy éljen lelketek, és szerzek veletek örök szövetséget Dávid iránt való változhatatlan kegyelmességem szerint.” (Ésa 55:3–4) – *A keresztény nevelés alapjai*, 478. o.

Értelmes ismeretet kell szereznünk arról, hogyan jöjjünk tiszteletteljes, Istent szerető és hívő szeretet lelkületével az Atyához. Az emberek egyre kisebb tiszteletet tanúsítanak Alkotójuk nagysága és fensége iránt. Isten azonban az utolsó napokban megszólít bennünket. (...)

Ezekben a vészterhes időkben mindazoknak, akik az Isten parancsolatait megtartó gyermekeinek vallják magukat, óvakodniuk kell a tiszteletteljes és istenszerető lelkület elvesztésétől. A Szentírás arra tanítja az embert, hogy alázattal, tiszteletteljes hódolattal és az isteni Közbenjáróba vetett hittel közeledjen Teremtőjéhez. Amikor az irgalom zsámolyához megy esedezéssel, hajtsa meg térdét előtte, mint akinek kegyelemre van szüksége. Ezzel is fejezze ki, hogy teljes testi, lelki és szellemi valóját aláveti Teremtőjének. – *Isten csodálatos kegyelme*, 91. o.

Október 31., vasárnap

„Nemcsak kenyérrel él az ember, hanem minden Igével, amely Isten ajkáról való” – ezek az Üdvözítő szavai (Mt 4:4). Sokasodnak a téves hittételek, és kigyóként csavarodnak az emberek gondolkodására. Nincs a Bibliának olyan tanítása, amelyet meg ne tagadtak volna. A papság megfosztotta szépségétől és erejétől a jövődölések létfontosságú igazságait, amelyek meghatározzák helyünket a világ történelmében. Igyekeznek elhomályosítani és érthetlenné tenni ezeket az igazságokat. Sok esetben a gyermekek elsodrónak a régi tájékozódási pontoktól. (...)

Akik felismerték az igazságot, tudatára ébredtek a fontosságának, sőt, tapasztalatokra tettek szert Istennel, tanítsanak megcáfolhatatlan hittételeket a gyermekeiknek. Ismertessék meg velük hitünk oszlopait, mindazt, amiért szombatünneplő adventisták vagyunk – miért hívott el

minket Isten mint Izrael gyermekeit, hogy választott nép, szent nemzet legyünk. Magyarázzuk meg egyszerű szavakkal ezeket gyerekeinknek, hogy könnyen megértsék. S amikor növekednek, szabjuk a tanításokat is növekvő képességeikhez, míg szélesen és mélyen le nem rakjuk bennük az igazság alapjait. – *Bizonyságtételek*, V. köt., 330. o.

Már csak látszat volt a zsidó nép vallásos élete. Amikor Isten a Sínai-hegyen kihirdette a törvényt, az egész nép elkötelezte magát az engedelmség mellett. Ezt mondták: „Én elmegyek, Uram” – de nem mentek. Amikor személyesen eljött Jézus, hogy eléjük tárja a törvény elveit, elutasították. Krisztus kora zsidó vezetőinek bőséges bizonyítékot adott tekintélyéről és isteni hatalmáról. Bár meggyőzte őket, mégsem fogadták el bizonyítékait. A Megváltó elmondta nekik, hogy azért nem hisznek még most sem, mert nincs meg bennük az engedelmségre készítő lelkület. Kijelentette: „Erőtlenné tettétek az Isten parancsolatját a ti rendeléseitek által... Hiába tisztelnek engem, ha oly tudományokat tanítanak, amelyek embereknek parancsolatai.” (Mt 15:6–9) – *Krisztus példázatai*, 276. o.

Krisztus hűségesen teljesítette Isten parancsolatait. Félretette az emberi hagyományokat és követelményeket, amelyeket az emberek dicsőítettek, és a parancsolatok helyére tettek. Ezért gyűlölték és üldözték Őt. A történelem megismétlődik. Az emberi törvényeket és hagyományokat a menny törvénye fölé emelik, és az Úr parancsolataihoz hűségeseket pedig becsmérlik és üldözik. Jézust, mert hű volt Istenhez, szombatrontással és istenkáromlással vádolták. Azt mondták róla, hogy démon szállta meg, és Belzebubnak nevezték. Követőit hasonlóképpen vádolják, és hamis színben tüntetik fel. Sátán így akarja bűnbe sodorni őket, hogy meggyalázzák Istent. – *Krisztus példázatai*, 170. o.

November 1., hétfő

A pusztai vándorlás vége felé a nép ismét hallotta a szövetség feltételeit. Baál-Peornál, közvetlen az ígélet földje határánál – ahol sokan áldozatul estek a szövevényes kísértésnek – az állhatatosak megújították fogadalmukat. Isten Mózes által figyelmeztette őket a jövőben rájuk támadó kísértésekre. Nyomatékosan intette őket, hogy különüljenek el a környező népektől, és egyedül Istent imádják. (...)

Mózes előre látta, milyen bajok származnak abból, ha eltérnek Jahve rendeléseitől. A mennyet és a földet hívta tanúnak, amikor kijelentette, hogy ha a nép – hosszú ígéretföldi tartózkodása után – romlott isteniszteleti formákat vezet be, a faragott képek előtt meghajol, és nem tér vissza Istenhez, az Úr haragra gerjed, ők fogságba jutnak, és szétszórnak a pogányok között. – *Próféták és királyok*, 293–295. o.

Ezért [Sátán] elhatározta, hogy kerülő úton viszi véghez Izrael elvesztését: csapdát állított, hogy a gyönyörű moábita nők megbabonázzák Izrael fiait, azután Isten törvényének megszegésére vigyék őket. Így álnokságot találna bennük az Úr, és áldása többé nem nyugodna meg rajtuk. Erejük megfogyatkozna, és ellenségeiknek nem kellene tartani tőlük, mert a seregek Urának jelenléte eltávozna Izrael hadaitól.

Intés ez Isten utolsó időkben élő népe számára. Ha követik az igaz cselekedeteket és az igazi szentséget, ha megtartják az Atya minden parancsát, akkor Sátán és ügynökei nem győzhetik le őket. Összes támadásuk erőtlennek bizonyul, nem téphetik ki, nem pusztíthatják el az Isten ültette szőlőt. Az ellenfél tudja, amit Bálám is tapasztalt, hogy nem fog varázslás Jákobon, nincs jövendölés Izrael ellen, amíg nem melengetnek bűnöket. Ezért az ördög mindig az egység megbontására és a jellem bemocskolására használja hatalmát. Ezerféleképpen helyezi el csapdáit, hogy a meggyengíthetőket hasznavetelenné tegye. – *Bizonyságtételek*, V. köt., 598–599. o.

Veszélyes dolog megengedni, hogy nem keresztény érzések éljenek a szívben. Egyetlen dédelgetett bűn apránként lealacsonyítja a keresztény jellemet, és összes nemes erőit az ördögi kívánságok szolgálatába állítja. Egyetlen rossz szokás elnézése, megengedése, a kötelességek közül egyetlen egynek a semmibevevése lerombolja a lélek védőbástyáit, és megnyitja az utat Sátán előtt. Az az egyetlen biztos eljárás, ha őszinte, szívből jövő imádságainkat naponta elmondjuk, mint ahogy Dávid is tette: „Ragaszkodtak lépteim a te ösvényeidhez, nem ingadoztak lábaim.” (Zsolt 17:5) – *Pátriárkák és próféták*, 452. o.

November 2., kedd

Isten külön utasította arra az ősi Izraelt, hogy maradjon elkülönülve a többi nemzettől. Ne tegyék ki magukat, hogy a körülöttük élők bál-

ványimádásának tanúi legyenek, nehogy megromoljon a szívük, nehogy az istentelen cselekedetek megszokott látványa kevésbé gonosznak tüntesse föl azokat előttük. Kevesen ismerik gyöngeségeiket, kevesen tudják, hogy a szív veleszületett bűnössége gyakran a legnemesebb törekvéseiket is megbénítja.

A bűn ártalmas légköre megmérgezi a lélek életét. Egyedüli biztonságunk, ha távol tartjuk magunkat a lélek sötétségében élőkől. Az Úr ránk parancsolt, hogy távozzunk közülük, váljunk el tőlük, ne érintsünk tisztátalant. Akkor magáénak fogad minket, atyánk lesz, mi pedig fiai és lányai leszünk. Ha azt akarjuk, hogy befogadjanak Isten családjába, hogy a mennyei király gyermekeivé válhassunk, akkor eleget kell tennünk feltételeinek. Ki kell vonulnunk a világból és elkülönülnünk mint különleges nép az Úr előtt, engedelmeskedve utasításainak, Őt szolgálva. – *Bizonyságtételek*, IV. köt., 109. o.

Krisztus igazi követőinek áldozatot kell hozniuk. Kerüljék a világi szórakozást, mert ott nem jelenhet meg Jézus, és ott nem olyan befolyással találkozhatnak, amely szentebbekké teszi őket, és elősegíti növekedésüket a kegyelemben. Csak az Isten Igéje iránti engedelmeség hatására tudnak eltávolodni és elhatárolódni a bűntől.

„Gyümölcsseikről ismeritek meg őket” – mondta a Megváltó (Mt 7:20). Krisztus minden igazi követője gyümölcsöt terem az Ő dicsőségére. Életük azt igazolja, hogy Isten Lelke remek munkát végzett, és meghozta számukra a szentség gyümölcsét. Életük nemes és tiszta lett. Jó cselekedeteik az igazi kegyesség gyümölcsseit képezik, ám azok, akik nem hoznak ilyen gyümölcsöt, azok élete nem igazolja, hogy tapasztalatot szereztek Isten művében. Ők nem a Szőlőtőhöz kapcsolódva élnek. Jézus mondta: „Maradjatok énbennem, és én is tibennetek. Miképpen a szőlővessző nem teremhet gyümölcsöt magától, hanemha a szőlőtőkén marad; akképpen ti sem, hanemha énbennem maradtok. Én vagyok a szőlőtő, ti a szőlővesszők: aki énbennem marad, én pedig őbenne, az terem sok gyümölcsöt: mert nálam nélkül semmit sem cselekedhettek.” (Jn 15:4–5) – *Counsels to Parents, Teachers and Students*, 328–329. o.

Bár tudnunk kell, hogy bűnösök vagyunk, támaszkodjunk mégis Jézusra mint igazságunkra, megszentelődésünkre és üdvösségünkre. Mi magunk nem tudjuk kivédeni Sátán vádjait. Egyedül Krisztus

könyöröghet eredményesen értünk. Ő tudja elhallgattatni vádolónkat olyan érvekkel, amelyek nem a magunk, hanem az Úr érdemein alapulnak. (...)

Teljes lelkierőnket állítsuk csatasorba, hogy győzzünk, és forduljunk Jézushoz erőért, hogy megtegyük, amit nem tehetünk meg magunktól. Isten nem túri meg a bűnt azokban, akik majd Krisztussal fognak jární... Őrá függesztik tekintetüket, reményük és hitük benne összpontosul. – *Bizonyságtételek*, V. köt., 472. o.

November 3., szerda

Ma is az az Isten célja, mint amikor Izraelt kihozta Egyiptomból. Mikor a világ látja Isten jóságát, kegyességét, igazságát és a gyülekezetben megnyilvánuló szeretetét, akkor az Úr jellemét látja. S mikor ennyire meglátszik az életükben a menny törvénye, a világ is felismeri azok fenségességét, akik minden más népnél jobban szeretik, félik és szolgálják Istent. Isten szeme rajta nyugszik népének minden tagján. Terve van mindegyikükkel. Az a célja, hogy megkülönböztetett nép, szent utasításának gyakorlói legyenek. (...) „És melyik nagy nemzet az, amelynek olyan rendelései és igazságos végzései volnának, mint ez az egész törvény, amelyet én ma adok elétek?” (5Móz 4:8)

Ezek a szavak sem tudják kifejezni Isten szándékának nagyságát és dicsőségét, melyet népén át akar elérni. Nemcsak ennek a világnak, de az egész mindenségnek be kell mutatniuk országának elveit. – *Bizonyságtételek*, VI. köt., 12–13. o.

Csak akkor fogjuk megérteni és értékelni a feladatunkat, amikor figyelni fogjuk a Krisztus életéből áradó fényt. Amint a napfény feltűnik keleten, és nyugat felé haladva árasztja világosságát a földre, úgy fognak Jézus követői is világítani. Krisztus erőteljes fényként fog szétáradni a világon, hogy mindazok, akik még sötétségben élnek, világosságot és figyelmeztetést nyerjenek általa. A Megváltó így szól követőihez: „Ti vagytok a világ világossága.” (...)

Amikor Jézus kegyelme nyilvánul meg a hívők szavaiban és tetteiben, világosság árad a sötétségben élő emberekre, mivel miközben ajkuk Istent dicsőíti, kezüket kinyújtják a veszendő emberek megsegítésére. – *Sons and Daughters of God*, 276. o.

Több derűs... keresztényre van szükség. Túlságosan magunkba zárkózunk. Túl gyakran visszatartjuk barátságos, bátorító szavainkat, vidám mosolyunkat gyermekeinktől, az elnyomottaktól és az elcsüggedtektől. (...)

Minden keresztény otthonból szent fény áradjon szét. A szeretet tetteiben nyilvánuljon meg. Legyen láthatóvá az otthoni társalgásban, nyilatkozzon meg figyelmes kedvességben, szelíd, önzetlen előzékenységben! Vannak otthonok, ahol ezeket az elveket gyakorolják: otthonok, ahol Istent imádják, és a legőszintébb szeretet uralkodik. Ezekből az otthonokból reggeli és esti ima száll fel Istenhez jó illatú tömjénként, akinek áldása, kegyelme reggeli harmatként száll le a könnyörgőkre. – *Boldog otthon*, 37. o.

November 4., csütörtök

Akiket az Úr nagy világosságban részesített, egyedüli biztonságukat ma is abban fogják megtalálni, ha Istennel járnak, ha Ő teljesíteni tudja általuk akarát. A menny jelentős dolgokat fog megtenni azokért, akik tőle tanulnak, és nem maguktól, hanem attól kérnek tanácsot, aki sohasem hibázik. Biztonságunk, bölcsességünk Isten utasításainak felismerésében és az engedelmisségben rejlik. Isten ismerete a legértékesebb tudás, melyre szert tehetünk. Akik alázatosan járnak az Úr előtt, Őt szeretve mindenképp fölött, és szavának engedelmeskedve, azokat bölcsességgel áldja meg. A menny ismeretében részesíti őket, hogy másokkal is közöljék. A bölcsesség az Atya ajándéka, melyet minden szennytől tisztán kell tartani. Ez a bölcsesség azt a külön kötelezettséget hárítja a részesülőkre, hogy embertársaik áldását szolgáló étellel dicsőítsék Istent. Tartsák maguk előtt az Isten félelmét; minden lépésüknél tegyék föl a kérdést: „Ez az Úr útja?” – *A Te Igéd igazság*, II. köt., 1032. o.

Forduljunk hittel Istenhez, öntsük ki neki kéréseinket, higgyük, hogy fáradozni fog értünk, és azokért, akiket meg szeretnénk menteni. Szenteljünk több időt a buzgó imára. A kisgyerek bizakodó hitével forduljunk mennyei Atyánkhoz, számoljunk be neki a szükségleteinkről. Ő mindenkor készen áll megbocsátani és segítségünkre sietni. Az isteni bölcsesség tárháza kifogyhatatlan, és az Úr arra bátorít, hogy bőven merítsünk belőle. Ezek a szavak írják le a lelki áldások utáni vágyódást: „Miként a szarvas a folyóvizekre, úgy vágyik lelkem hozzád, Iste-

nem.” Vágyódjunk mélyebben a menny gazdag ajándékai után. Éhezzük, szomjazzuk az igazságosságot, igaz életet, isteni, krisztusi jellemet. – *A Te Igéd igazság*, III. köt., 1146. o.

A sót a tartósító, romlástól megóvó tulajdonságaiért értékelik. Amikor Isten sónak nevezi gyermekeit, arra akar tanítani, hogy azért tette őket kegyelmének részeseivé, hogy eszközül szolgáljanak mások megmentésére. A Mindenható, mikor az egész világ előtt népet választott, nem csupán fiainak és lányainak akarta fogadni őket, hanem hogy általuk a világ is elfogadja az üdvösséget hozó kegyelmet. (...)

A só íze a keresztyén életerejét, Jézus szívünkben élő szeretetét, valamint Krisztus egész életünket átható szentségét jelenti. Krisztus szeretete szétáradó, kezdeményező. Ha az Ő szeretete él bennünk, másokra is áradni fog tőlünk: közel húzódunk az emberekhez, míg önzetlen szeretetünk meg nem olvasztja a szívüket. A valódi hívők új erőt adnak azoknak, akikért fáradoznak. Ez nem emberi erő, hanem a Szentlélek ereje végzi el az átalakító munkát. – *Gondolatok a hegyi beszédről*, 35–36. o.